

Iisakin ja Ailan iso kalasaalis

Oli eräs kesäkuun alkupäivä. Iisakki-äiji ja Aila-mummo olivat lähdössä kalastamaan Inarijärvelle. Heillä oli tervattu puuvene kirkon rannassa. Kun he olivat istuneet veneeseen, niin he lähtivät Pahtaniemen suuntaan. Äiji souti ja mummo istui veneen toisessa päässä vastapainona. Kun he lähestyivät Pahtaniemeä, niin äkkiä mummo näki kirkkaan valon loistavan kallion päällä. Hän kertoi siitä äijille, joka myös näki sen. He miettivät ja pohtivat, uskaltaisiko sinne mennä katsomaan, mikä valo se on - jos vaikka jollain olisi hätä ja hän pyytäisi valolla apua.

Niinpä he menivät soutaen niemen rantaan ja lähtivät kävelemään kalliota ylös. Mutta mitä lähemmäs he pääsivät, sitä kauempana valo näkyi. Viimein he pääsivät vaaran päälle ja näkivät valon häviävän yhden kiven taakse. Mummo meni katsomaan ja näki kiven takana kolon, josta näkyi nahkanaru. Mummo alkoi vetää varusta ja kolosta ilmestyi ruskea nahkasäkki. Mummo otti sen käteensä ja tunsi, että sisällä oli jotain. Varovaisesti hän aukaisi säkin ja näki siellä kultarahoja. Hän oli kovin iloinen, sillä hän oli jo kauan unelmoinut uusista astioista, mutta hänellä ei ollut rahaa ostaa niitä. Äiji kuitenkin varoitti mummoa ottamasta rahoja, sillä ei voinut tietää, kenelle ne kuuluivat. Siispä mummo hieman surullisin mielin laittoi nahkasäkin takaisin koloon, vaikka olisikin halunnut ottaa yhden rahan muistoksi.

Kun mummo nousi ylös, tuulen suunta vaihtui. Mummo ja äiji kävelivät takaisin rantaan ja soutivat verkkojen luokse. Siellä heitä odotti yllätys. Verkko oli niin täynnä kaloja, että äiji juuri ja juuri jaksoi nostaa verkon veneeseen. Kaloja oli niin paljon, että syömäkalojen lisäksi mummo ja äiji saattoivat myydä loput kalat ja niillä rahoilla mummo pääsi ostamaan itsellensä uusia astioita.

Tarina: Heli Aikio